

Михаела Петрова

АГЕНТ НА НИЩОТО

София, 2011

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Михаела Петрова, автор, 2011
© Мария Радославова, корица, 2011
© Издателство „Изток-Запад“, 2011

ISBN 978-954-321-935-3

АГЕНТ НА НИЩОТО

Михаела Петрова

*Една любов, един йога
и разни бохеми за разкош.*

*Репортаж за криволиците по пътя
с главно „П“, за номерата, които ни погажда
Закона за привличането, за това как се променят
правилата на играта в любовта и за много други
потоци, които се вливат в голямата река
на житейския път.*

*В книгата са използвани
реалните разговори на Михаела Петрова
с йога-мастер Пракаш Чандра Белвал.*

*Всяка прилика с действителни лица
при останалите знайни и незнайни герои
е случайна и напълно неуместна.*

Съдържание

Добре, ще ти разкажа.....	9
В тунела на взаимоотношенията (първа част)	19
Трениране на боен петел (втора част)	45
В тунела на йогата (трета част).....	179

Идеята на корицата е вдъхновена от XII аркан на картите Таро – Обесеният.

В случая авторът предпочита да се възприема тълкуването от „Таро на търсещия“ на Джоузеф Ърнст Мартин (изд. „Аратрон“), който за разлика от повечето колоди, които възприемат тази карта много сериозно, намира в нея предимно забавния, необичаен и ексцентричен елемент.

„Обесеният на пръв поглед изглежда много странно. Той се намира в една необичайна ситуация, но за него тя като че ли е забавна в известен смисъл. Да висиш с главата надолу е весело. Нещата изглеждат различно. Фигурата е гола, няма нищо за губене. Фигурата притежава характеристиките предимно на водата и съответно способността да прониква много дълбоко в нещата. Обесеният изглежда засега се чувства добре в своята необичайна позиция и се е отдал на съзерцание на света от своята гледна точка. Обесеният вижда нещата от съвсем различна перспектива от останалите. Енергията му циркулира по различен начин“.

Според това тълкувание значението на картата е: „Способност и готовност за промени. Малко неудобство, но нещата не са чак толкова зле. Налага се да жертваме едно, за да придобием друго. Необичайни и забавни средства за укрепване на здравето. Преразпределение на жизнените енергии. Целта е близо, но развързката идва по доста необичаен начин“.

Точно за такова състояние и такъв процес е тази книга.

Добре, ще ти разкажа...

*Чакай ме във вила „Инкогнито“, мила –
в „Инкогнито“ ще бъдеш сама.
Нека да живеем инкогнито, мила,
и така да излъжем смъртта.
Том Робинс, Вила „Инкогнито“*

- Защо не ме хареса още първия път, когато ме видях?
 - Харесах те, колко пъти да ти го казвам. Просто не беше онова харесване, в което искам да правя любов с теб веднага, както... след това.
 - Аз пък те харесах още първия път.
 - Стига! В първия момент те харесах така, както те харесвам и сега. Това е важното. В първите пет минути става ясно дали някой е „твой“ човек или не. Игричките, които играем после, са само за да потвърдят онова, което си знаем от самото начало.
 - Ти после ме разочарова.
 - И ти мен.
 - Но това не беше ти, нещо ти беше станало.
 - Ти пък въобще не ми даваш да имам човешки черти...
 - Да, харесвам само нечовешките. И тялото ти.
- Уф...
- Станах от шезлонга на верандата, за да си наляя още кафе. И да изцедея сок. С много лед, стрък мента и... добре де, само толкова. Имах чувството, че водим този разговор от векове. Никога не смятах, че задава този въпрос сериозно.

Въпреки че никога не спря да го задава. Имаме си доверие за доста по-сериозни неща от истината за първия импулс на либидото ми. Затова си мисля, че му е интересно да наблюдава как всеки път се връзвам.

Не знам каква е думата за нашите отношения. Той е от онези хора, които един ден просто влизат в живота ти. Никога не си отиват. Но и никога не са до теб буквално. Никога не те боли, че ги няма. Винаги ликуваш, когато отново нахълтат толкова естествено, сякаш са природна даденост към битието ти. Животът и на двама ви върви по някакви паралелни писти без особени допирателни. Мисълта, че другият съществува, ви успокоява.

Срещите ви са толкова редки, че трябва да насилите определението докрай, за да ги наречете „връзка“. Повече им отива определението „котва“ – защото можеш да си ги местиш в пространството и да се приютяваш в тях само за известно време. И защото щом се видите или чуете, връзката се възстановява, сякаш никога не е прекъсвала. Така си я карате. И чудото на близостта се случва винаги.

Затова построих „Вила Инкогнито“ за нас. За да имам винаги виртуално място, където да се срещам с онзи, който в момента ме вдъхновява. С моята муза. С моите музи. Не съм чак толкова тясно скроена, че да ме оправя само една муза. Макар да са различни като характер, моите музи винаги имат претенция да съм на абсолютна висота, да не ги занимавам с глупости, да се държа „мъжки“ и недоумяват как така не съм поискала да ме обладаят преди да успеем да си кимнем за поздрав.

До един са страхотни мъже. Алфа-мъжкарите, но от особен вид. Комбинация от много силен дух, много тестостерон и самовъзстановяващ се черен дроб най-вероятно. Иначе не мога да си обясня как така продължават да са живи и здрави вече сто години и да продължават да се държат така сякаш им остават още най-малко сто – по-добрите

при това. Осъзнатите. Построих за нас виртуалната вила „Инкогнито“, защото всеки по нещо ми прилича на летците – дезертьори от едноименния роман на Том Робинс. И защото по нещо си приличат с тануки.

За онези, които са подминали култовия роман на Том Робинс „Вила Инкогнито“ ще поясня, че Тануки е язовец или по-скоро порода диво куче от света на животинските предтечи, който дезертира на земята предимно за да обладава женските от човешкия род и да пие саке на корем. И макар това въобще да не било негова цел, именно с това си дръзко поведение успявал да преобрази застоялите самоаблуди на човешката раса в нови възможности. Освен това говорел с очарователен акцент, държал се самоуверено и екзотично и имал потресаваща усмивка, макар и малко заплашителна. А когато получил онова, което иска, защото в крайна сметка винаги получавал и жените, и сакето, усмивката му се състезавала по блясък с луната, докато барабанял върху издутия си корем, издавайки звука „пла-бонга, пла-бонга“...

Моите музи си приличат с тануки, независимо че скротумът им не става на парашут. Жените, които съдбата е избрала да бъдат до тях и да им раждат децата, просто трябва да си траят и да ги приемат. За да могат те да обикалят по чуждите дворове, да обладават когото могат, да си пият сакето и после да се шмугнат в гората и да шляпат по корема си с щастливото „пла-бонга, пла-бонга“. Да им играеш някакви си женски номерца е напълно излишно. Което ме кара да си отдъхам. Мразя да ми се налага да играя женски номерца.

С музата си никога не трябва да създаваш „земна“ връзка. Природата ѝ е да те прелъстява и изоставя. Да се срещаш със себе си в екстаза на общуването с нея. Да я защитаваш, дори когато обладава някой друг и няма връзка с твоя номер. Да не я предаваш, да не ѝ държиш сметка, да не

й придириаш. Но когато те повика, да ѝ позволиш да изчерпи света ти. За малко. За колкото – толкова. И да ѝ бъдеш верен, защото няма друго такова преживяване като страстта към Музата. Само тя не губи силата си когато отсъства. Ще я загуби, когато вземе много да присъства.

Изсипах изцедения сок в кана и взех дългата бъркалка...

Ако жената със своя Ин може да обхване цялото, както оранжевата течност с изстискани портокали запълни каната, може би за мъжа, с неговия Ян – в случая моята бъркалка, наистина е обясним само импулса да се вреже и да разбие консистенцията ѝ...

Хм, спомних си как моят йога-мастер казваше: Отвсякъде можеш да стигнеш до дълбочината на Вселената.

Върнах се на терасата.

– Искаш ли сок?

– От какво е?

– От Вселена – казах го с лека ирония към неговия скептицизъм към всичко, което не може да се докосне, види и чуе и с точно толкова самоирония към моя „наивизъм“ да търся космическа символика в някакъв си портокалов сок дори

Обожавам очите му, когато се смеят със симпатия, която тушира нюанса на присмех.

– Разкажи ми за този твой учител. Защо изобщо ти хрумна да ходиш при него?

– Какво да ти разказвам? Ако се бяхме срещнали преди него, нямаше да се харесаме. Това е.

– Откъде знаеш?

– Бяхме ли близки преди това?

– Не.

– Значи знам. Преди това се пазех от мъже като теб. Смятах, че ще ми се случат една от двете големи бели – да ми разбият егото на пух и прах, така че нищичко да не остане или че ще ми ограничат свободата.

- Глупости.
- Слушат ли ти се глупости?
- Не.
- Тогава защо ме питаш за него?
- Искам да знам защо ти е интересен?
- Разказва ми вицове.

Това е вярно. С учителя ми по йога си умирахме от смях. Не само когато ми разказа вица за доброто и лошото, които седнали на балкона и започнали да замерят хората с камъчетата. Лошото уцелило 6, Доброто – 17. Какъв е изводът?

Доброто винаги побеждава, разбира се.

По-трудното за разбиране е, че Доброто е по-сложната концепция на Бог за света.

- Следващия път ще ти разкажа...
- И утре може.

„Утре“ е метафора и означава някой следващ път, когато случайността синхронизира намерението ни да се видим.

- Никога няма да разбере защо те обичам.
- Добре ти е.
- Само толкова?
- Предостатъчно е.

В началото бе...

С какво се захващам? Най-трудно е да се намери начално-то преди. Но да речем условно, че в началото бе едно корабкрушение.

Преди него бях установила, че не мога да продължа ни напред, ни на ляво, ни надясно, на никъде просто.

Установих го заради една любов, в която се спънах. Удари ме като тухла четворка – по егото, по претенцията ми за мъдрост и зрялост, – проникна като извечна мъка в

цялото ми тяло. Охлузих се, станах ходеща болка. Задъхвах се и спирах, за да си поемам въздух. Това ми причиняваше спазъм, не облекчение. Иначе – тамън бях станала най-добрата. В цинизма. Не, не беше цинизъм. Беше много истинско и съкровено разбиране за живота, връзките, любовта и секса. Но по-скоро интелектуално и когато мозък и емоции се сбиха, го нарекох цинизъм. До този момент се смятах за хиперголяма щастливка. Бях прекопала и оплевила раните на младостта, преживяла не една и две големи любви. Бях простила, бях благодарила, че съм срещала все уникални мъже. Често под прикритието на пълни лайнари, но пък страшни чешити. Начинът, по който ги обичах и своеобразният начин, по който те ме обожаваха, ме бе превърнал в жената, която съм. Колкото повече ровех в душата ѝ, толкова повече харесвах тази жена. И колкото повече харесвах тази жена, с толкова по-аристократична досада ме изпълваха драмите на взаимоотношенията. Всички ми изглеждаха „некви“ пълни аматьори.

Да не се бърка с поведението на кучките. Това пък генерално не ме вълнуваше. От всякакви токчета, пърхаци миглички, нацупени устнички, всяка демонстрация на стремеж към фатално излъчване или номерца за въртене на мъжете на малкия си пръст ми се повръщаше. Страаашно дълнопробна история.

Пиших по цели нощи и търсех просветление. По примера на вдъхновителите на перото ми (например Хенри Милър и Ерика Джонг) – изживявах своето бохемство и през словото – пишех и чуках. Дори не пиех бог знае колко. А като се замисля, и не чуках бог знае колко. И кокаин не помирих. Друсах се с онова, което изследвах. Искях да знам – истината за страстта. Защо ни движи, защо ни води в посоки, към които здравият разум никога не би поел. Как един ден изчезва, все едно нищо не е било истинско дори и за секунда. Защо понякога се превръща в уверено спокой-

ствие към връзката с партньора и ей богу, вярно ти дава усещане за щастие, макар и „тихо щастие“ – от онова, което никога повече няма да е страст. Защо на мен ми се струва светотатство да прескоча този праг. Все не го минавам. Предпочитам разрушението. Когато го правя, си казвам, че така ще запазя завинаги спомена за страстта. Да, помня я. Всяка една. Преоткривам я при всяко ново влюбване. Но исках да знам защо природата ни е дарила с този феномен, защо онова, което ми изглежда примирение, навсякъде се прокламира като щастие.

Поисках. Научих. Бях безумно щастлива от просветлението си.

Цяла една нощ.

Друго си е да разполагаш със знание, което ти дава усещането за контрол.

В пика на моята самоувереност го срещнах. Онзи, който ме попита: „Защо си толкова нещастна?“

– Аз? Нещастна!?

Беше късно да му отговоря нещо остроумно, забавно, да го преборя с някой и друг интелектуален каламбур. На влюбените хора цинизма не им се получава.

Самоуверената се заплете в най-баналните въпроси: той защо не ме обича, какво го отблъсна, защо пламнахме и изгоряхме като кибритени клечки, защо, защо, защо... хлип, хлип, защо престана да ми се обажда? Спря да го прави дори и в 3 през нощта от „Червило“, ебаси тъпото копеле...

Повече нямах контрол.

Не върху започналите перфектно и пламенно любовни взаимоотношения с типичната радост как сме се открили и защо толкова късно и ще го сметна ли за много тъп, ако след 68 години разбере, че не е чел Умберто Еко...

Не върху нелепата и без обяснения загуба на поредната сродна душа, търсеща обич и топло дупе в леглото.

Нямах контрол върху себе си.

Трябваше, просто трябваше да направя нещо, което да ме разтърси из основи.

В един такъв момент, буквално на ръба между двата свята, почти насила ме запознаха с учителя по йога.

Каква йога, нормални ли сте, съвсем ще откача – отблъсквах идеята аз.

Ако ще ходя на нещо, трябва да е бокс. Не ми минаваха номерата, че само ще понауча някое и друго упражнение, с което да оправям набързо схванатите си плешки от дългото седене пред компютъра. Не бях схваната. Бях вкаменена. Ей, как нищичко не разбират от мен тези хора...

Наложи се да ме излъжат. С някакъв час за масаж. Учителят седеше в предверието и блажено пушеше наргиле. Не го познавах, но нямаше кой друг да е. Усетих, че ми е скроен капан. Ядосах се малко и взех да се разсейвам – обхождах с поглед цялата стая, за да не се наложи да го погледна в очите и да му кажа нещо. Инатях се, но ми стана смешно и не издържах. Погледнах го в очите и директно стрелях: „Добре, ще идвам при теб, но само ако обещаеш, че няма да ми спираш цигарите, нито месото, нито алкохола, нито ще ме караш да ставам рано, нито ще ме занимаваш с източна философия“. Той се смя много. Дълго, искрено и от сърце. Накрая каза: „В йогата има много разновидности, но има едно общо правило – не трябва да има насилие. Никакво насилие върху навиците ти, върху естествените потребности на организма. Не си длъжна да правиш упражненията рано сутрин, може да ги правиш вечер, ако тогава се чувстваш жизнена. Може да ги правиш само когато идваш при мен. Изборът е само твой“.

Имаме сделка, казах си аз и вместо във вратата на стаята за масаж, влязох в една друга врата... с надеждата да спре да ме боли душата.

Вила Инкогнито

12.40 – Идеалният момент за сутрешно кафе. Разбрали сме се който се събуди пръв, да не буди другия – основен принцип на вечната любов...

Машината за кафе автоматично се включва в по-ранен час, за да бъде избегната битката за власт, свързана с това кой трябва да прави сутрешното кафе. Така денят започва без битки.

– Заради любов си искала да се самоубиеш?!

– Не ме разбра. Не беше заради любов и не исках да се самоубивам, а само да се дематериализирам тихо и кротко. Защото онова, от което аз се чувствах щастлива, караше всички другите да се чувстват нещастни... и... обратното. Абе, заради филма, в който емоциите ме вкараха...

– Аха, не те чукаше добре и не ти даваше пари...

– Уф... не това. Влязох в тунела на взаимоотношенията и се удрях в него като пеперуда в буркан.

– Не може ли да говориш по-просто?

– Това с тунелите ми го обясни йога-мастерът. Нали искаше да ти разкажа защо ходих при него... За да се науча да излизам от тунелите. Концепцията е, че около нас винаги има тунели – каквото и да правим. И имаме свобода да избираме в кой тунел да влезем – в тунела на приятелството, в тунела на караницата, в тунела на сериозността, в тунела на купона, в тунела на драмата и мъчението... имаме всички тези възможности пред себе си. И във всеки тунел правилата не са създадени с твое участие. Те могат да бъдат резултат от някаква традиция, от навик, за удобство и усещане за сигурност – дали ще попаднеш в правилата на една фирма или на една религия, или на някакви взаимоотношения, няма разлика. За да играеш играта, трябва да научиш правилата. Но да не забравяш, че е игра. Какво

става обаче? Колкото по-навътре влизаш в тунела, толкова повече забравяш, че играеш роля. Няма значение в кой тунел си – колкото по-дълбоко влизаш, толкова повече се отдалечаваш от истината – от състоянието, в което да избираш и други възможности.

– Да, понякога си много тъпа.

– Ей, момченце... ще те напляскам по дупето.

– Най-сетне да чуя една сваятна дума от тебе...

Претърколих разговора в леглото. Кога ли е имало смисъл да обясняваш нещо на мъж с нрава на тануки...

**В тунела на взаимоотношенията
(първа част)**

Господин Розов

*Ако любовта е нещо розово,
то тя се съчетава с черното,
без което е просто блудкава.
Без черното розовото губи способността си
да възбужда сетивата.
Жорж Батай*

Не обичам да разбивам сърца. Предпочитам да оставям мъжете, които ме харесват с неясното чувство, че май нещо са се объркали... Харесва ми да ме харесват, разбира се. Но предпочитам да е само толкова, че да не искат да си ме причинят. Ако положението стане по-сериозно, правя-струвам и измислям как да ме зарежат. Не го правя от милост към тях. Внушила съм си, че така се грижа да не стават още по-големи комплексари и да не си го изкарват на следващите жени.

Чувала съм, че нормално е обратното – когато започнеш връзка, да си мислиш какво да направиш, за да продължи тази работа вечно. При мен е наопаки – докато не разбере какъв е най-безполезнения начин да изляза от тази връзка, съм в нервна криза. Едва когато страстта ми поутихне и преценя кое е слабото му място, с какво няма да направи компромис, заради какво ще спре да се обажда, се успокоявам, че държа нещата под контрол и... вече може да сме заедно.

Не знам защо го правя. Така ми идва отвътре. Предполагам, че е някаква дарба. И не, не е травма от детството. Имам си чудесно и щастливо детство в готино семейство, с приятна градска фамилна история. Просто някои имат дарба за пеене, а аз – да преценявам как да се освободя от някого, когото искам веднага, но не чак за цял живот... Ако не поддадат с добро, мога и с лошо. Но не предпочитам. Скъсва ми се сърцето. Много опустошена се чувствам, когато ме принуждават да съм кучка.

Нямаше да имам сили да зарежа мъжа, когото срещнах тази вечер.

Познавах го от векове. Но и въобще не го познавах. Първия път, когато се срещнахме, беше с розово сако. Не зная каква марка беше, но се влюбих от пръв поглед – в сакоето. В него – не. Малко ме беше хванало яд, че тогава обърна внимание на моята най-добра приятелка, а не на мен. Заради феноменалното сако реших, че сигурно не му изглеждам достатъчно класна. И така съм го запомнила, въпреки че никога повече не го видях в розово.

А сега се срещнахме случайно след много години и много истории зад гърба си. Той ме последва и ме грабна, и ме вдигна сред най-розовите облаци. И много бързо след това се събудих в ада. Защото той не беше някой, когото можех да превърна в приятел, а прекалено бързо стана ясно, че няма как да изкараме до вечността. Какъв му е случаят разбрах горе-долу след първия оргазъм. Вместо да се почувствам в свои води – въоръжена със знанието как ще му позволя да ме разкара, когато ми омръзне, бях пронизана от болка. И ето ме сега – плача под душа, не мога да седя на едно място, не мога да работя, ставам и отивам да се разхождам, да тичам, още да плача и не искам този път да знам колко съм наясно как ще се разминем. Всеки негов sms, всяко негово обаждане е отлагане на присъдата. Прииска ми се да го обикна, бях се почувствала много добре, много на място, но НЕ, нямах никакво желание да бъда част от психотерапията му след раздяла. Fuck! Не е истина как боли.

Отлагане на присъдата

Минеш ли 30 години, винаги компенсираш липси от миналите неуспешни връзки или бракове и си имаш работа с повече натрупани комплекси, и с по-старателно изграде-

ни защити. Без значение дали си мъж или жена. Тогава сме във фазата, в която си се причиняваме един на друг, както обича да казва Любен Дилов-син. Чистотата на емоциите е много встрани от концепцията за връзките. Затова в някакъв момент си казах, хайде, без паника, Мия! Take one day at a time, please*.

Когато се обадише, се чувствах важна. Изправях си походката и се надувах. Не на него. На всички останали. Той е Слънчице. Много е забавно. Самооценката веднага се променя при появата на нов мъж в женския живот. И веднага на всички започваш да обясняваш колко е важна хармонията, и колко е важно да има връзка човек, и как любовта тра-ла-ла, и как това те допълва, бла-бла. До вчера бях съвсем прилично важна и уверена с моята самодостатъчност, но днес ще спихна, ще се смръзна, ще потъна, ако някой ми спомене за подобна алтернатива. Мисля, че го беше казал Джулиан Барнс – любовта на другия не може да те направи щастлив, може само да отключи способността за щастие у теб.

Може да отключи и способността ти за нещастие обаче.

Докато си изяснявахме онзи казус – колко се радваме, че сме се намерили и колко хиляди неща искаме да си разкажем – всичко онова, което влюбените искат да си споделят, за да знаят, че са си най-близки на света... бях толкова щастлива, че се паникьосах. Дори написах sms на най-добрата си мъжка приятелка: „Panic attack. In love. Mnogo sam vatre. Ne znam kakvo da praviam“.

Отговори ми: „Ostawi se na rekata, tq si znae patq“

Реката със сигурност си знае пътя, но съвсем отделен е въпроса аз мога ли да плувам или ще се удавя по пътя като едното нищо.

* Моля те, приемай всеки ден сам за себе си.

Вила „Инкогнито“

– Беше си купил, моля ти се, стари броеве на Списание-то, за да прочете какво пиша...

– Е, какво от това?

– Беше изчел всичко, което написах за връзките в броя, който беше бойкот на св. Валентин. И го направихме „анти-маджента“. Имаше само гадни текстове за любовта, и за отчуждението, и за болката. Аз бях написала нещо от сорта, че връзките са скапани по условие. И на всичко отгоре текстът ми започваше с култовия цитат на Вонегът: „Всеки път, когато някой ми каже: „Обичам те“, имам чувството, че ми опира пистолет в слепоочието“. Чудно CV за начало на връзка... Тогава ме попита защо съм толкова нещастна. Много мрачни неща съм пишела. Не бивало така. Нещата са хубави.

– Любовта винаги е хубава. Прецаква се, когато започнеш да имаш изисквания към другия. То вече не е любов.

– Е, това бях написала, че има надежда за любовта, но само ако хем са връзки, хем не са... Обаче точно това не ми се искаше да му го натъртвам баш тогава – когато не исках да го прегръщам, а да си го инжектирам венозно, за да си го нося навсякъде със себе си. За какво ми беше този зор за абстиненция, просто не разбирам... И това беше най-гадното – въобще не разбирах себе си. Срамувах се дори от онова, което пишех.

Анти-маджента

След тези текстове господин Розов изглежда ме преосмисли... млъкна за известно време. Аз се напихах с приятелки и нервно гледах телефона. С приятелките потапахме все по-дълбоко лодката, в която заедно се давехме. Как пък

намерих двете най-потиснати, не знам. Което си прилича, се привлича.

– Ние всъщност искаме ли я тази близост, за която мрънкаме?

– Не, бе, искаме редовен секс. Не им искаме нищо друго... Те защо се дърпат тогава?!

Лъжем си се нещо една друга и потъваме още няколко легли под морското равнище. Където е студено и тъмно. Искам да заспя. Да не мисля нищо. Да не чакам телефона. Да не участвам в никакви семейни разговори. Да да става-ше по поръчка.

Най-кошмарният момент, когато някой ти липсва, е сутрин. Когато вече не спиш, но още не си буден.

Написах текстът за рубриката си в Женското списание на един дъх. Никога не пиша на един дъх. Казах, че бройката мъже в леглото на една жена не я правят нито по-добра любовница, нито по-удовлетворена като жена, а само по-цинична...

Късно вечерта не издържах и му изпратих sms: „Ne moga da razbera kak usnja da razkolebaesh nepoklatimata mi samodostatachnost :) Lipsvash mi. Така се оказа“.

Получих отговор: „I az te obicham“

Не-е-е-е-е-е-е-е-е-е-е! Не трябваше да го казваш.

Толкова ли не прочете за „пистолета, опрян в слепочиеето“. Смразих се. Ей Тук и Сега всичко свърши. Чужа ли „обичам те“ на първа обиколка от интимността, се вледенявам.

Въобще не става дума за онова баналното уплашване от обичта, от близостта, ала-бала. Проблемът на бързото „обикване“ е като да се гмурнеш на 20 метра под вода без подготовка. Преди да слезат на такава дълбочина, гмуркачите правят дихателни упражнения, с които забавят ритъма на сърцето. Иначе подобно гмуркане е смъртоносно.